

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7
The 7th STOU National Research Conference

ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
ในจังหวัดสงขลา

Factors Affecting to Preventive Behavior on Drug Among
the High School students in Songkhla Province

ช่อแก้ว ส่งแสงทอง (Chorkaew Songsangtong)¹ วัลภา สบายยิ่ง (Wunlapa Sabaiying)²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา (2) เปรียบเทียบพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลาจากปัจจัยด้านเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่าใช้จ่ายต่อเดือน ที่พัก และบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วย และ (3) ศึกษาอำนาจการทำนายพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา จำนวน 420 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีของทาโร ยามาเน่ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียน โดยมีค่าความเที่ยงอยู่ที่ .89 ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การหาความแปรปรวนทางเดียว และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า (1) ระดับพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลาโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($= 3.86, S.D.= 1.06$) (2) นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และที่พักขณะเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (3) ปัจจัยด้านทักษะปฏิเสธ ปัจจัยด้านความสัมพันธ์กับครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน ปัจจัยด้านชุมชนและปัจจัยด้านสื่อ สามารถรวมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลาได้ร้อยละ 18.20 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมการทำนาย

$$Y, = 1.69 + .21X_6 + .08X_5 + .12X_2 + .13X_4 + .10X_1 (R^2 = .182)$$

$$Z, = 21ZX_6 + 11ZX_5 + 13ZX_2 + 14ZX_4 + 11ZX_1 (R^2 = .182)$$

คำสำคัญ พฤติกรรมป้องกันยาเสพติดนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

¹นักศึกษาลัทธิศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต แขนงวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประจำแขนงวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7
The 7th STOU National Research Conference

Abstract

The purposes of this research were (1) to study the levels of drug prevention behavior of high school students in Songkhla province; (2) to compare drug prevention behavior of high school students in Songkhla province compare by sex, achievement, expense per month, shelter, people living and; (3) to study the predictive power of high school students in Songkhla province. The research sample consisted of 420 students who are from high school in Songkhla province. Obtained by multi stage sampling. The sample size was determined based on Taro Yamane's method. The employed research instrument was a questionnaire on factors affecting to preventive behavior on drug among the high school students in Songkhla province, with reliability coefficient of .89. The data were analyzed using the percentage, mean, standard deviation, one way anova, multiple regression analysis, and content analysis. The research results showed that (1) The level of drugs prevention behavior of high school students in Songkhla province were at the high level; (2) High school students in Songkhla province with different achievement and shelter have different behavior on preventing the drugs were significantly .05 level; and (3) The refusal skills factors, family relationships factors, school factors, community factors and online media factors could be combined to predict behavior on drugs prevention by 18.2 percent were significantly .05 level.

Keywords: Preventive behavior high school students, Mathayom Suksa

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7

The 7th STOU National Research Conference

บทนำ

ยาเสพติดเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญของประเทศไทย และประเทศต่างๆทั่วโลก นับวันปัญหายาเสพติดที่ความรุนแรงมากขึ้นโดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นซึ่งเป็นอนาคตที่สำคัญในการพัฒนาประเทศชาติจากการสถานการณ์ผู้เสพยาเสพติดที่เข้ารับการบำบัดส่วนใหญ่เกือบร้อยละ 60 เป็นกลุ่มเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15-29 ปี และมีผู้เสพยาเสพติดเข้ารับการบำบัดมากที่สุดอยู่ในกลุ่มอายุ 15-19 ปี ซึ่งอยู่ในวัยเรียนมัธยมศึกษา และพบว่ามียอดอัตราเพิ่มขึ้นจากเดิมร้อยละ 19 ในปี 2558 เพิ่มขึ้นร้อยละ 21 ในปี 2559 (ศูนย์อำนวยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ปี 2559, น. 3)

จากสถานการณ์ดังกล่าวจะเห็นได้ว่ากลุ่มวัยรุ่นเป็นกลุ่มเสี่ยงต่อการใช้ยาเสพติด เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่วุฒิภาวะทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม เป็นวัยที่อ่อนไหวง่าย และเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของการเจริญเติบโต ทำให้วัยรุ่นประสบปัญหามากมาย เช่น ปัญหาเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ปัญหาการทำแท้ง ปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ปัญหาความรุนแรง และอีกหนึ่งในปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นคือปัญหายาเสพติด

การใช้ยาเสพติดของวัยรุ่นส่งผลกระทบต่อในหลาย ๆ ด้าน ได้แก่ ร่างกาย การเรียน อารมณ์ และสังคม คือ ทำให้ร่างกายทรุดโทรม เหนื่อย อ่อนเพลีย อาจเกิดปัญหาสุขภาพอนามัย หรือโรคต่าง ๆ ได้หลายอย่าง การเรียนแย่งจากการมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ไม่เข้าชั้นเรียน สมาธิในการเรียนลดลง ออกจากโรงเรียนก่อนเวลาอันควร มีพฤติกรรมก้าวร้าว ทำผิดกฎระเบียบ เทียบกลางคืนมากขึ้น นอนดึก เนื่องจากฤทธิ์ของยาเสพติดที่ทำให้ตื่นตัวตลอดเวลา มีความสนุกสนานอย่างต่อเนื่อง หากวัยรุ่นพักผ่อนไม่เพียงพอ ทำให้มีอาการง่วงนอน และนอนหลับเมื่ออยู่ในชั้นเรียน (ศูนย์วิชาการด้านยาเสพติด สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด 2552) อ้างถึงสาเกันะฮ์ สุวรรณ (2558, น.1)

นอกจากนี้ยาเสพติดยังส่งผลให้เกิดความรู้สึกกังวล หงุดหงิด ก้าวร้าวมากขึ้น เพราะเมื่อมีความต้องการใช้ยาเสพติดจะมีอาการกระวนกระวาย แสดงถึงพฤติกรรมที่รุนแรง บางรายเกิดอาการทางจิตตามมาโดยยาเสพติดประเภทกระตุ้นประสาททำให้เกิดอาการประสาทหลอน หวาดระแวง ประสาทรณ (2556) อีกทั้งคนใช้ยาเสพติดมีโอกาสทำผิดกฎหมายได้มาก เช่น ลักขโมย ชูกรรโชกทรัพย์ เพื่อเงินไปซื้อยาเสพติด เป็นต้น (สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน 2528) และผลกระทบต่อสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ วัยรุ่นกลายเป็นผู้ค้ายาเสพติด เพื่อนำเงินไปซื้อยาเสพติด ซึ่งถือว่าเป็นผลกระทบที่รุนแรงสำหรับเด็กวัยรุ่นที่เป็นกำลังของชาติในอนาคต

จากรายงานแผนปฏิบัติการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ปี 2560 กำหนดแนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติดในวัยรุ่น โดยให้โรงเรียนและสถานศึกษาทั้งภาครัฐ และเอกชน ทุกแห่งทั่วประเทศป้องกันเด็กและเยาวชนก่อนวัยเสี่ยงให้มีภูมิคุ้มกันยาเสพติดตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ในโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนการสอน ดำเนินการลูกเสือต้านยาเสพติด เพื่อปฏิบัติหน้าที่เฝ้าระวังปัญหายาเสพติดในสถานศึกษา ระดับขยายโอกาส และมัธยมศึกษาทุกแห่งทั่วประเทศ โดยมีสถานศึกษาที่มีการจัดตั้งหน่วยลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาดต้านภัยยาเสพติดแล้ว 13,624 แห่ง มีจำนวนหน่วยลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาด 664,619 คน รวมถึงรณรงค์ป้องกันยาเสพติดแบบเคลื่อนที่ (Mobile Team) โดยการสร้างความตระหนัก และให้ความรู้เพื่อป้องกันยาเสพติดในสถานศึกษา สถานประกอบการ และหมู่บ้าน/ชุมชน และส่งเสริมสถานประกอบการดำเนินการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเป็นการให้ความรู้ ความเข้าใจเรื่องโทษพิษภัยยาเสพติด ป้องกันและแก้ปัญหายาเสพติดในสถานประกอบการ และสามารถขยายผลไปยังครอบครัว และชุมชนรอบสถานประกอบการ มีการกำหนดเกณฑ์มาตรฐานการป้องกัน และแก้ปัญหายาเสพติดในสถานประกอบการ (มยส.) และเกณฑ์โรงงาน สีขาว (ศูนย์อำนวยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดแห่งชาติ 2560, น.6)

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7

The 7th STOU National Research Conference

จากข้อมูลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาเสพติดที่มีผลกระทบต่อรุนแรงในกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งเป็นกำลังของชาติในอนาคต ผู้วิจัยในฐานะที่ผู้วิจัยปฏิบัติงานในตำแหน่งนักจิตวิทยา ปฏิบัติงานในด้านป้องกัน บำบัดและฟื้นฟูผู้เสพยาเสพติด โรงพยาบาลจะนะ จังหวัดสงขลา ทำให้มีความใกล้ชิดกับกลุ่มเยาวชน และบุคคลทั่วไปที่เคยพลาดพลั้งตกเป็นทาสยาเสพติดแล้วต้องการหลุดพ้นจากความทุกข์ยากที่มีต่อตนเอง และครอบครัวจากการก้าวพลาดที่ทำให้ต้องเข้าสู่วงจรผู้ติดยาเสพติด จึงทำให้ผู้วิจัยเล็งเห็นผลกระทบจากปัญหาเสพติดที่มีต่อสังคมทั้งในปัจจุบันและอนาคตเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้ผู้วิจัยมีความต้องการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา เพื่อนำข้อมูลจากการศึกษาไปใช้เป็นแนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหาเสพติดที่เกิดขึ้นในชุมชนและสังคมไทย ประกอบกับผลการศึกษาทำให้เข้าใจถึงระดับพฤติกรรม และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการวางแผนหรือมาตรการป้องกันแก้ไขปัญหาเสพติดในกลุ่มเยาวชนต่อหน่วยงานภาครัฐ และหน่วยงานอื่นๆที่เกี่ยวข้อง และจะเป็นประโยชน์ต่อการป้องกันแก้ไขปัญหาเสพติดกับวัยรุ่นในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา จำแนกตามเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่าใช้จ่ายต่อเดือน ที่พัก และบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วย
3. เพื่อศึกษาอำนาจการทำนายพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา จากปัจจัยทำนายด้านทักษะปฏิเสธ ปัจจัยด้านความสัมพันธ์กับครอบครัว ปัจจัยด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ปัจจัยด้านโรงเรียน ปัจจัยด้านชุมชนและปัจจัยด้านสื่อ

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลาที่มีเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่าใช้จ่ายต่อเดือน ที่พัก และบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยต่างกันมีพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดต่างกัน
2. ปัจจัยด้านทักษะปฏิเสธ ปัจจัยด้านความสัมพันธ์กับครอบครัว ปัจจัยด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ปัจจัยด้านโรงเรียน ปัจจัยด้านชุมชน และปัจจัยด้านสื่อสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลาได้

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา ปีการศึกษา 2559 จำนวน 3,222 คน

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7 The 7th STOU National Research Conference

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลาปีการศึกษา 2559 จาก 4 โรงเรียนจำนวน 420 คน กำหนดขนาดโดยใช้สูตรยามาเน่และสุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มหลายขั้นตอน (multi-stage sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้คือแบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา ประกอบด้วยคำถาม 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลาและส่วนที่ 3 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันยาเสพติด

ขั้นตอนการสร้างและการตรวจสอบเครื่องมือมีลำดับขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา
2. ศึกษาทบทวนวรรณกรรม งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
3. กำหนดนิยามศัพท์เพื่อวางแผนการสร้างแบบสอบถาม
4. ดำเนินการสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมตามนิยามศัพท์
5. ดำเนินการตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม โดยการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความครอบคลุมของเนื้อหา ความเหมาะสมของภาษา พิจารณาความสอดคล้องกับนิยามศัพท์ และข้อเสนอแนะ เพื่อหาความตรงของเครื่องมือ
6. ปรับปรุงข้อคำถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
7. นำแบบสอบถามที่ได้ไปหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (TryOut) กับกลุ่มที่คล้ายกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน โดยได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .89
8. จัดพิมพ์แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปเก็บข้อมูลจากนักเรียนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยจำนวน 420 คน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล มีขั้นตอนดังนี้

1. ติดต่อประสานงานกับผู้อำนวยการโรงเรียน พร้อมนำหนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลการวิจัย เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย
2. ขอนัดวัน เวลา สถานที่ ในการเก็บข้อมูลวิจัย
3. ดำเนินการเก็บข้อมูล กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 420 คน
4. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลที่ได้รับในแบบสอบถามทั้งหมด
5. ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติที่ใช้

1. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลด้วยความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percent)

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7

The 7th STOU National Research Conference

2. วิเคราะห์ระดับพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลาด้วยสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และร้อยละ (Percent)
3. วิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา จำแนกตามปัจจัยทางชีวะสังคม ด้วยการหาความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA)
4. วิเคราะห์อำนาจทำนายพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา ด้วยวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)
5. วิเคราะห์ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลาพบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 67.62 โดยส่วนใหญ่ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 62.14 และในด้านค่าใช้จ่ายต่อเดือนของนักเรียนที่ได้รับจากผู้ปกครองส่วนใหญ่ได้รับในอัตรา 2,001 – 3,000 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 45.00 จากการศึกษาส่วนใหญ่พบว่านักเรียนพักอาศัยที่บ้านตนเองคิดเป็นร้อยละ 79.76 และส่วนใหญ่ นักเรียนพักอาศัยอยู่กับบิดา- มารดา คิดเป็นร้อยละ 76.67
2. ผลการวิเคราะห์พบว่า ระดับการปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลาอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีระดับการปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดอยู่ในระดับมากโดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยเป็น 3 อันดับแรก ได้แก่ 1. ข้าพเจ้าไม่ทดลองสูบบุหรี่ และเสฟของมึนเมา 2. ข้าพเจ้าไม่ไปสถานที่มั่วสุมยาเสพติด 3. ข้าพเจ้ามีความรู้เรื่องโทษ พิษภัยและผลกระทบของยาเสพติด ตามลำดับ
3. ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา ตามปัจจัยด้านชีวะสังคม พบว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยต่างกันมีพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยด้านทักษะปฏิเสธ ด้านความสัมพันธ์กับครอบครัว ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ด้านโรงเรียน ด้านชุมชน ด้านสื่อ และพฤติกรรมป้องกันยาเสพติด จากผลการวิเคราะห์ระดับการปฏิบัติปัจจัยทำนายพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา เมื่อพิจารณาเป็นรายปัจจัยพบว่า นักเรียนมีระดับการปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดอยู่ในระดับมาก 3 ปัจจัย ได้แก่ 1. ด้านความสัมพันธ์กับครอบครัว 2. พฤติกรรมป้องกันยาเสพติด 3. ด้านโรงเรียน
5. จากผลการวิเคราะห์พบว่า ปัจจัยด้านสื่อ ปัจจัยด้านชุมชน ปัจจัยด้านความสัมพันธ์กับครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านทักษะปฏิเสธ สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลาได้ร้อยละ 18.2
6. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา จากข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา มีผู้แสดงความคิดเห็น จำนวน 175 คน และข้อเสนอแนะที่ผู้เสนอแนะตอบไว้มากที่สุด

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7 The 7th STOU National Research Conference

3 ลำดับแรกคือ 1. การป้องกันยาเสพติดต้องเริ่มมาจากตัวนักเรียนเอง โดยการไม่यरารู้ ไม่यरเห็น ไม่ทดลอง ไม่यरเกี่ยวกับบุหรี่ สุรา และยาเสพติดทุกชนิด เพราะจะนำไปสู่การใช้ยาเสพติดที่รุนแรงขึ้น รวมไปถึงไม่ไปมั่วสุมสถานที่บันเทิง บาร์ หรือสถานที่ที่มีความเสี่ยงต่อการใช้ยาเสพติด 2. สถาบันครอบครัวให้ความรัก ความอบอุ่น การดูแลเอาใจใส่ ให้ความรู้สึกสนิทสนมเป็นกันเอง สมาชิกในครอบครัวสามารถพูดคุยได้ทุกเรื่องราว เปิดใจยอมรับ เข้าใจปัญหา ให้กำลังใจ ซึ่งกันและกันเมื่อเกิดปัญหา 3. โรงเรียนมีมาตรการป้องกันการใช้สารเสพติดในโรงเรียน โดยการให้ความรู้ ประชาสัมพันธ์ ตักเตือน สั่งสอน สอดส่องดูแล โดยเฉพาะห้องน้ำผู้ชาย รวมถึงครูเป็นแบบอย่างที่ดีในการไม่यरเกี่ยวกับยาเสพติดทุกประเภท

อภิปรายผล

1. ระดับพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดสงขลา จากการวิเคราะห์ ข้อมูลนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดสงขลา มีพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากนักเรียนมุ่งมั่นต่อการศึกษาหาความรู้ ข้อมูลเกี่ยวโทษและพิษภัยของยาเสพติด ไม่यरเกี่ยวกับยาเสพติด ทุกประเภท รู้จักใช้เวลาว่างทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์โดยการทำงานอดิเรกที่ตนสนใจ ออกกำลังกาย เข้าร่วมกิจกรรมรณรงค์ ป้องกันยาเสพติดของโรงเรียน รวมถึงโรงเรียนตระหนักและให้ความสำคัญในการป้องกัน และสร้างภูมิคุ้มกันให้เกิดขึ้น กับนักเรียน ตลอดจนนักเรียนได้รับความรัก ความอบอุ่น การดูแลเอาใจใส่ การอบรมสั่งสอนที่ดีจากครอบครัว และชุมชน หน่วยงานภาครัฐ เอกชน และสื่อ ให้ข้อมูลความรู้การประชาสัมพันธ์ถึงโทษของยาเสพติด จึงส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรม ป้องกันยาเสพติดอยู่ในระดับมาก

2. การวิเคราะห์ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดสงขลาที่มีปัจจัยทางชีวสังคมนด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และที่พักในขณะเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกัน ยาเสพติดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากการศึกษาพบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และต่ำ เนื่องจากนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความแตกต่างด้านสติปัญญา ความสนใจ ความใฝ่รู้ ความตั้งใจ และการหมั่นฝึกฝน ทำให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีทักษะ ความรู้ ความเข้าใจถึงโทษของยาเสพติดมากกว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และต่ำ เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการใช้ยาเสพติดจึงมีความยับยั้งชั่งใจ ได้มากกว่า จึงส่งผลให้พฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนแตกต่างกันซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทัศนียา ปิ่นคล้าย (2543) พฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัด กรมสามัญศึกษา จังหวัดนันทบุรี พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับการ ป้องกันการเสพยาเสพติดแตกต่างกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของศุภร ชินะเกตุ (2553) ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรม ป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดราชบุรี พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดแตกต่างกัน

ที่พักขณะเรียนจากการศึกษาพบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลาที่มีที่พัก ขณะเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องมาจากนักเรียน

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7

The 7th STOU National Research Conference

ที่พักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง ได้รับการเลี้ยงดู คำสั่งสอนอยู่ตลอดเวลา ทำให้มีความตระหนักตนในการห่างไกลยาเสพติด ซึ่งต่างจากนักเรียนที่อยู่หอพักคนเดียว หรืออยู่กับเพื่อนได้รับอิสระในการใช้ชีวิต ทำให้มีโอกาสเสี่ยงเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดได้ จึงทำให้นักเรียนที่พักอาศัยต่างกันมีพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดแตกต่างกันซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสืบตำรวจโทศิริพร พรหมสุภา (2549) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี พบว่าปัจจัยเอื้อ ประกอบด้วย รายได้ สิ่งแวดล้อมในที่พักอาศัย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดอย่างมีนัยสำคัญ

3. การวิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดสงขลา พบว่าปัจจัยด้านสื่อ ปัจจัยด้านชุมชน ปัจจัยด้านความสัมพันธ์กับครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านทักษะปฏิเสธ สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดได้ร้อยละ 18.2 โดยเรียงลำดับปัจจัยที่ดีกับค่าความสำคัญ ดังนี้

ปัจจัยด้านสื่อเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดอันดับแรกที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัด ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนให้ความสำคัญกับเนื้อหา และใช้ประโยชน์จากคอมพิวเตอร์ ในแง่การศึกษา มีการควบคุมเวลาในการเล่นอินเทอร์เน็ต และได้รับคำแนะนำปลูกฝังผลดี ผลเสียในด้านต่างๆ ของการเลียนแบบพฤติกรรมในสื่อสังคมออนไลน์ จึงทำให้นักเรียนได้รับประโยชน์จากการใช้สื่อสังคมออนไลน์มากกว่าโทษซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพรภัค พานพิศ (2552) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันปัญหายาเสพติดของนักศึกษาการศึกษานอกกระบบ ของศูนย์การศึกษานอกกระบบ และศึกษาตามอัธยาศัย อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พบว่าระดับพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับดี และเมื่อพิจารณารายการข้อปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดในระดับดี มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.67-4.35 คือ การรับฟังข่าวสารและศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดจากสื่อต่างๆ

ปัจจัยด้านโรงเรียน เป็นปัจจัยที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา เนื่องจากโรงเรียนมีการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในโรงเรียนโดยมีการแต่งตั้งคณะกรรมการรับผิดชอบในการป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติด มีการประสานงานระหว่างโรงเรียนผู้ปกครอง และชุมชน ให้มีส่วนร่วมในการป้องกัน และเฝ้าระวังนักเรียนที่มีพฤติกรรมเสพยาเสพติด โรงเรียนมีการจัดโครงการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน จัดบรรยากาศของโรงเรียนที่น่าอยู่การรณรงค์ให้โรงเรียนเป็นเขตปลอดยาเสพติด และมีการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติด เพื่อให้นักเรียนรู้เท่าทันไม่ตกเป็นเหยื่อของยาเสพติด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของซิสเตอร์ลัดดา เษยบุญ (2551) ศึกษาบทบาทของบ้าน วัด โรงเรียน ชุมชน (บวรชน) ต่อการมีส่วนร่วมป้องกันยาเสพติดในวัยรุ่น จังหวัดจันทบุรี พบว่าการมีส่วนร่วมในขั้นตอนการปฏิบัติของโรงเรียน (สถาบันการศึกษา) ต่อการป้องกันปัญหายาเสพติดในวัยรุ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67 แสดงว่า ครู อาจารย์ บุคลากรทางการศึกษาในโรงเรียนที่วัยรุ่นศึกษาส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการป้องกันปัญหายาเสพติดในวัยรุ่นอยู่ในระดับมาก

ปัจจัยด้านความสัมพันธ์กับครอบครัว เป็นปัจจัยที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียน เนื่องจากครอบครัวของนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีการสื่อสารทางบวก มีการใช้เวลาว่างร่วมกันในการทำกิจกรรม ดูแลเอาใจใส่เอื้ออาทรต่อกัน ให้อารมณ์ดีซึ่งกันและกัน ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ส่งผลให้นักเรียนมีความเข้มแข็งทางด้านจิตใจ มีทักษะชีวิต มีความยืดหยุ่นสามารถปรับตัวได้เมื่อเจอสถานการณ์เลวร้ายที่จะชักจูงไปเสพยาเสพติด

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7 The 7th STOU National Research Conference

ซึ่งสอดคล้องกับสำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว (2554) สัมพันธภาพที่ดีในครอบครัวยังสามารถช่วยลดพฤติกรรมเสี่ยงการใช้จ่ายยาเสพติดในวัยรุ่นได้

ปัจจัยด้านทักษะปฏิเสธเป็นปัจจัยที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียน ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนมีความสามารถในการควบคุมตนเอง และมีความสามารถในการสื่อสารเพื่อแสดงออกถึงความต้องการที่แท้จริงของนักเรียน ที่จะไม่ยอมรับคำชักชวนที่นำไปสู่พฤติกรรมกาเสพติด อีกทั้งนักเรียนยังสามารถควบคุมตนเองและสื่อสาร หรือแสดงท่าทีการปฏิเสธที่ไม่ทำให้เสียสัมพันธภาพหรือเสียความรู้สึกซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเจริญ แฉกพิมาย (2555) ศึกษาพฤติกรรมป้องกันตนเองจากยาเสพติดของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีระดับพฤติกรรมที่มีต่อการป้องกันยาเสพติดในภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายชื่อพบว่าเรื่องที่ผู้ตอบแบบสอบถามปฏิบัติมากที่สุดคือ นักศึกษาจะปฏิเสธทันทีเมื่อเพื่อนนำยาเสพติดมาชวนให้เสพยาเสพติด และนักศึกษามีการป้องกันตนเองด้วยการปฏิเสธการทดลองเสพยาเสพติดทุกชนิด

ปัจจัยด้านชุมชน เป็นปัจจัยที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียน ทั้งนี้เนื่องจากชุมชนมีแนวทางในการป้องกัน และแก้ไขปัญหาเสพยาเสพติด สมาชิกในชุมชนต่างช่วยกันสอดส่องดูแล แจ้งเบาะแส รวมถึงเจ้าหน้าที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เช่น ตำรวจ ฝ่ายปกครอง อบต. และผู้นำชุมชนให้ความร่วมมือในการป้องกันยาเสพติด มีการจัดกิจกรรมรณรงค์ป้องกันยาเสพติด มีป้ายประชาสัมพันธ์ มีสนามกีฬาในชุมชน และมีการปลูกจิตสำนึก รวมทั้งให้ความรู้เรื่องโทษ และพิษภัยของยาเสพติด ทำให้นักเรียนอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่เสี่ยงต่อการใช้จ่ายยาเสพติดซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของซิสเตอร์ลัดดา เขยบุญ (2551) ศึกษาบทบาทของบ้าน วัด โรงเรียน ชุมชน (บวรชน) ต่อการมีส่วนร่วมป้องกันยาเสพติดในวัยรุ่น จังหวัดจันทบุรี พบว่าการมีส่วนร่วมในขั้นตอนการปฏิบัติของชุมชน ต่อการป้องกันปัญหาเสพยาเสพติดในวัยรุ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 แสดงว่าชุมชนที่วัยรุ่นส่วนใหญ่อาศัยอยู่มีส่วนร่วมในการป้องกันยาเสพติดในวัยรุ่นอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากการศึกษาวิจัยพบว่าระดับพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา มีพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดอยู่ในระดับมาก โดยพฤติกรรมที่ส่งผลให้นักเรียนมีระดับการป้องกันยาเสพติดที่ดีคือ ไม่ทดลองสูบบุหรี่ และเสพของมีนเมา เลือกคบเพื่อนที่ไม่เสพยาเสพติด ไม่ไปสถานที่มั่วสุมยาเสพติด เวลาว่างจะทำงานอดิเรกที่ตนเองสนใจ มีวิธีจัดการความเครียดด้วยเอง มีเป้าหมายอนาคตที่ชัดเจน เข้าร่วมกิจกรรมรณรงค์และป้องกันยาเสพติด มีความรู้เรื่องโทษ พิษภัยและผลกระทบของยาเสพติด ดังนั้นผู้ปกครอง โรงเรียน ชุมชน ควรส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะ ความรู้ ความคิดดังกล่าวเพื่อเป็นหลักในการดำเนินชีวิตในการป้องกันให้นักเรียนห่างไกลจากยาเสพติด

2. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสงขลา พบว่าปัจจัยด้านสื่อ ปัจจัยด้านชุมชน ปัจจัยด้านความสัมพันธ์กับครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านทักษะปฏิเสธ สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดได้ร้อยละ 18.2 ดังนั้นสถานศึกษา สถาบันครอบครัว ชุมชน สื่อออนไลน์ต่างๆ หน่วยงานภาครัฐ และเอกชนที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการดังนี้ ให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโทษของยาเสพติดแก่นักเรียนมากขึ้น โดยชี้ให้เห็นว่ายาเสพติดทำลายอนาคตอย่างไร ก่อให้เกิดปัญหาในสังคมอย่างไร

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7 The 7th STOU National Research Conference

ผ่านการประชาสัมพันธ์ จัดกิจกรรม การรณรงค์ สื่อต่างๆ และการเรียนการสอนในสถานศึกษา เพื่อให้นักเรียนได้รับรู้ข้อมูลที่ถูกต้อง ชัดเจน เกี่ยวกับยาเสพติด นักเรียนจะได้ไม่คิดอยากสู้อายากลองเสพยาเสพติดถึงแม้ว่าจะถูกเพื่อนชักชวน หรืออยู่ในสถานที่เสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมเสพยาเสพติด

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปจึงควรใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการรวบรวมจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกภาคส่วน ด้วยวิธีการที่หลากหลาย เช่นการสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่ม การสังเกตพฤติกรรม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เจาะลึกมากขึ้น
2. จากงานวิจัยเป็นการศึกษาพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเพียงกลุ่มเดียว ดังนั้นการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา สายสามัญ และสายอาชีพ หรือกลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาในพื้นที่ชุมชนชนบท และศึกษาในพื้นที่ชุมชนเมือง เพื่อให้ได้ข้อมูลในการป้องกันยาเสพติดที่เหมาะสมกับนักเรียน นักศึกษาทุกคน

เอกสารอ้างอิง

- คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด(2553) “ความรู้และแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด” พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร บางกอกเทคโนโลยีส์แอนด์อินเทอร์เน็ตเซอร์วิส จำกัด
- เจริญ แฉกพิมาย, ปณิตดา ศรีธนาสาร (2555) “พฤติกรรมป้องกันตนเองจากยาเสพติดของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ” งานวิจัยมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระนครเหนือ
- ซิลเดอรล์ดดา เขยบุญ (2551) “บทบาทของบ้าน วัด โรงเรียน ชุมชน (บวรชน) ต่อการมีส่วนร่วมป้องกันยาเสพติดในวัยรุ่นจังหวัดจันทบุรี” วิทยานิพนธ์การศึกษาตามหลักสูตรสังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริการสังคม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
- ทัศนียา ปิ่นคล้าย (2543) “พฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนนทบุรี” ปริญญาโทศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- พรภักดิ์ พานพิศ (2552) “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา นอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
- สาเกันะฮ์ สุวรรณ (2558) “ประสพการณ์การใช้ยาเสพติดของวัยรุ่นมุสลิมชายโรงเรียนเอกชนสอนศาสนา อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา” สารนิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
- สิบลดาจจโทศิริพร พรหมสุภา (2549) “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนาบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
- สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว (2548) นโยบายและยุทธศาสตร์ การพัฒนา สถาบันครอบครัว พ.ศ. 2547 – 2556 กรุงเทพฯ: กระทรวงการพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 7

The 7th STOU National Research Conference

ศุภร ชินะเกตุ (2553) “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดราชบุรี” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร

